

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2021. gada 15. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Pamatlēmums 2008/909/TI – 8. panta 2. līdz 4. punkts – 17. panta 1. un 2. punkts – 19. pants – Citā dalībvalstī piespriesta soda, kas jāizpilda dalībvalstī, kurā ir pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ņemšana vērā, pasludinot pēdējo minēto spriedumu – Nosacījumi – Pamatlēmums 2008/675/TI – 3. panta 3. punkts – Jēdziens “iejaukšanās [tādā] spriedumā vai tā izpildē”, kurš ir jāņem vērā jaunā kriminālprocesā, kas uzsākts citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā šis spriedums ir pasludināts

Lietā C-221/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sąd Okręgowy w Gdańsku* (Gdaņskas apgabaltiesa, Polija) iesniedza ar 2019. gada 15. februāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 11. martā, tiesvedībā

AV,

piedaloties

Pomorski Wydział Zamiejscowy Departament Do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši N. Pisarra [*N. Piçarra*] (referents), D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerālvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, kā arī *T. Machovičová*, pārstāvji,
- Spānijas valdības vārdā – sākotnēji *A. Rubio González*, vēlāk *L. Aguilera Ruiz*, pārstāvji,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *Z. Wagner*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – poļu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *S. Grünheid* un *L. Baumgart*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 8. oktobra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 3. panta 3. punktu Padomes Pamatlēmumā 2008/675/TI (2008. gada 24. jūlijs) par Eiropas Savienības dalībvalstīs pieņemtu spriedumu ņemšanu vērā jaunā kriminālprocesā (OV 2008, L 220, 32. lpp.), kā arī 8. panta 2.–4. punktu, 17. panta 1. punkta pirmo teikumu un 19. pantu Padomes Pamatlēmumā 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā (OV 2008, L 327, 27. lpp.), kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.) (turpmāk tekstā – “Pamatlēmums 2008/909”).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību par sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, pasludināšanu attiecībā uz AV, ietverot tostarp citas dalībvalsts tiesā piespriestu brīvības atņemšanas sodu, kas ir atzīts, lai to izpildītu Polijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Pamatlēmums 2008/909

- 3 Pamatlēmuma 2008/909 6. un 15. apsvērumā ir noteikts:
“(6) Šis pamatlēmums būtu jāīsteno un jāpiemēro, ievērojot vienlīdzības, godīguma un saprātīguma pamatprincipus.
[..]
(15) Šis pamatlēmums būtu jāpiemēro saskaņā ar Savienības pilsoņu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, kas paredzētas [LESD 21. pantā].”
- 4 Šī pamatlēmuma 1. pantā ir noteikts:
“Šajā pamatlēmumā:
a) “spriedums” ir galīgs sprieduma valsts tiesas pieņemts [..] lēmums vai rīkojums, ar ko piespriež sodu fiziskai personai;
b) “sods” ir jebkurš brīvības atņemšanas sods vai ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums, kas, pamatojoties uz kriminālprocesu, ir piespriests uz noteiktu vai nenoteiktu laiku par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu;
c) “sprieduma valsts” ir dalībvalsts, kurā ir pieņemts spriedums;

- d) “izpildes valsts” ir dalībvalsts, kurai ir pārsūtīts spriedums, lai to atzītu un izpildītu.”
- 5 Minētā pamatlēmuma 3. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:
- “1. Šā pamatlēmuma mērķis ir izstrādāt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstij jāatzīst spriedums un jāizpilda sods, lai sekmētu notiesātās personas sociālo rehabilitāciju.
- [..]
3. Šis pamatlēmums attiecas tikai uz spriedumu atzīšanu un sodu izpildi šā pamatlēmuma izpratnē. [..]”
- 6 Šī paša pamatlēmuma 8. pantā “Sprieduma atzīšana un soda izpilde” ir paredzēts:
- “1. Saskaņā ar 4. pantu pārsūtīto spriedumu un pēc tam, kad veikta procedūra atbilstīgi 5. pantam, izpildes valsts kompetentā iestāde atzīst un tūlīt veic visus soda izpildei vajadzīgos pasākumus, izņemot gadījumus, kad tā nolemj izmantot kādu no 9. pantā paredzētajiem sprieduma neatzīšanas un neizpildīšanas pamatiem.
2. Ja soda ilgums neatbilst izpildes valsts tiesību aktiem, izpildes valsts kompetentā iestāde var nolemt sodu pielāgot, bet tikai tad, ja minētais sods pārsniedz augstāko iespējamo sodu, kas paredzēts attiecībā uz līdzīgiem nodarījumiem saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem. Pielāgotais sods nav mazāks par augstāko iespējamo sodu, kas paredzēts attiecībā uz līdzīgiem nodarījumiem saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem.
3. Ja soda veids neatbilst izpildes valsts tiesību aktiem, izpildes valsts kompetentā iestāde var pielāgot to sodam vai pasākumam, kas paredzēts šīs valsts tiesību aktos attiecībā uz līdzīgiem nodarījumiem. Tāds sods vai pasākums pēc iespējas atbilst sodam, kas piespriests sprieduma valstī, un tādēļ sodu nepārvērš par naudassodu.
4. Pielāgotais sods nepastiprina sprieduma valstī piespriesto sodu saistībā ar tā veidu vai ilgumu.”
- 7 Pamatlēmuma 2008/909 12. panta “Lēmums par soda izpildi un termiņi” 1. punktā ir paredzēts:
- “Izpildes valsts kompetentā iestāde pēc iespējas ātri pieņem lēmumu par to, vai atzīt spriedumu un izpildīt sodu, un informē sprieduma valsti par to [..].”
- 8 Šī pamatlēmuma 17. panta “Tiesību akti, ar ko reglamentē soda izpildi” 1. un 2. punktā ir noteikts:
- “1. Soda izpildi reglamentē ar izpildes valsts tiesību aktiem. Tikai izpildes valsts iestādes saskaņā ar 2. un 3. punktu ir kompetentas pieņemt lēmumus par izpildes procedūrām un noteikt visus pasākumus, kas uz tām attiecas, tostarp pirmstermiņa vai nosacītas atbrīvošanas pamatus.
2. Izpildes valsts kompetentā iestāde visu brīvības atņemšanas laiku, kas jau izciests saistībā ar sodu, attiecībā uz kuru spriedums bija pieņemts, atskaita no kopējā brīvības atņemšanas laika, kas jāizcieš.”
- 9 Saskaņā ar šī paša pamatlēmuma 19. pantu “Amnestija, apžēlošana, sprieduma pārskatīšana”:
- “1. Amnestēt un apžēlot var sprieduma valsts un arī izpildes valsts.
2. Tikai sprieduma valstij ir tiesības pieņemt lēmumus par lūgumiem pārskatīt spriedumu, ar ko piespriests sods, kurš jāizpilda saskaņā ar šo pamatlēmumu.”

10 Pamatlēmuma 2008/909 21. pantā “Informācija, ko sniedz izpildes valsts” ir paredzēts:

“Izpildes valsts kompetentā iestāde, izmantojot jebkurus līdzekļus, ar ko var iegūt rakstisku apliecinājumu, nekavējoties informē sprieduma valsts kompetento iestādi:

[..]

e) par jebkādu lēmumu pielāgot sodu saskaņā ar 8. panta 2. vai 3. punktu, kopā ar šāda lēmuma pamatojumu;

f) par jebkādu lēmumu neizpildīt sodu 19. panta 1. punktā minēto iemeslu dēļ, kopā ar šāda lēmuma pamatojumu;

[..].”

Pamatlēmums 2008/675

11 Pamatlēmuma 2008/675 2., 5.–8. un 14. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Padome 2000. gada 29. novembrī saskaņā ar Eiropadomes Tamperes sanāksmes secinājumiem pieņēma Pasākumu programmu, lai īstenotu principu par nolēmumu savstarpēju atzīšanu krimināllietās, kas paredz “pieņemt vienu vai vairākus instrumentus, ar ko izveido principu, ka dalībvalsts tiesai jāspēj ņemt vērā citās dalībvalstīs pieņemtos galīgos spriedumus krimināllietās, lai tādējādi izvērtētu likumpārkāpēja iepriekšējo sodāmību un noteiktu, vai viņš izdarījis atkārtotu pārkāpumu, un lai noteiktu piemērojamo soda veidu un tā izpildes nosacījumus”.

[..]

(5) Būtu jāapstiprina princips, saskaņā ar kuru citā dalībvalstī pasludinātam spriedumam dalībvalstīs būtu jāparedz sekas, kas ir līdzvērtīgas saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem tās tiesu pieņemtam spriedumam, neatkarīgi no tā, vai šīs sekas attiecīgās valsts tiesību aktos tiek uzskatītas par faktiskām, vai arī par procesuālām, vai materiālām. Taču ar šo pamatlēmumu netiecas saskaņot sekas, kādas dažādu valstu tiesību sistēmas paredz attiecībā uz iepriekšēju spriedumu esamību, un pienākums ņemt vērā citās dalībvalstīs iepriekš pieņemtus spriedumus pastāv vienīgi tiktāl, ciktāl iepriekšēju spriedumu esamību ņem vērā saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem.

(6) Pretstatā citiem instrumentiem šā pamatlēmuma mērķis nav kādas dalībvalsts tiesu nolēmumu izpilde citās dalībvalstīs, bet tas drīzāk tiecas uz to, lai dalībvalstī iepriekš pieņemtam spriedumam varētu būt sekas jaunā kriminālprocesā kādā citā dalībvalstī tiktāl, ciktāl šādas sekas ir iepriekšējiem spriedumiem, kas pieņemti saskaņā ar šīs citas dalībvalsts tiesību aktiem.

[..]

(7) Citā dalībvalstī pieņemta sprieduma sekām vajadzētu būt līdzvērtīgām sekām, kādas ir lēmumam, kas attiecīgajā valstī pieņemts kriminālprocesa pirmstiesas izmeklēšanas stadijā, tiesas procesa gaitā un sprieduma izpildes stadijā.

(8) Ja kriminālprocesa gaitā dalībvalstī ir pieejama informācija par iepriekšēju citā dalībvalstī pieņemtu spriedumu, pēc iespējas būtu jānovērš tas, ka pret attiecīgo personu izturas mazāk labvēlīgi nekā tad, ja iepriekšējais spriedums būtu bijis pieņemts attiecīgajā dalībvalstī.

[..]

- (14) Iejaukšanās spriedumā vai tā izpildē ir, *inter alia*, situācijas, kad saskaņā ar otrās dalībvalsts tiesību aktiem iepriekšējā spriedumā noteikto sodu ieskaita vai ietver citā sodā, kuru pēc tam efektīvi jāizpilda, ciktāl pirmais spriedums vēl nav izpildīts vai tā izpilde nav nodota citai dalībvalstij.”
- 12 Saskaņā ar šī pamatlēmuma 1. panta 1. punktu tā mērķis “ir paredzēt nosacījumus, atbilstīgi kuriem dalībvalsts kriminālprocesā pret personu ņem vērā spriedumus, kas attiecībā uz šo pašu personu par citiem faktiem iepriekš pieņemti citās dalībvalstīs”.
- 13 Minētā pamatlēmuma 2. pantā “spriedums” ir definēts kā “jebkurš galīgs krimināltiesas nolēmums, ar ko konstatē vainu noziedzīgā nodarījumā”.
- 14 Šā pamatlēmuma 3. pants “Citā dalībvalstī pieņemta sprieduma ņemšana vērā jaunā kriminālprocesā” ir formulēts šādi:
- “1. Katra dalībvalsts nodrošina to, ka kriminālprocesā pret personu saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem ņem vērā spriedumus, kas attiecībā uz to pašu personu par citiem faktiem iepriekš pieņemti citās dalībvalstīs un par ko informācija ir saņemta saskaņā ar piemērojamiem instrumentiem par savstarpēju tiesisko palīdzību vai informācijas apmaiņu no sodāmības reģistra, tiktāl, ciktāl ņem vērā iepriekšējus pašu valstī pieņemtus spriedumus, un to, ka tiem paredz tiesiskās sekas, kas ir līdzvērtīgas iepriekšējo savas valsts spriedumu sekām.
2. Šā panta 1. punktu piemēro pirmstiesas izmeklēšanas posmā, pašā lietas izskatīšanas posmā un sprieduma izpildes laikā, jo īpaši attiecībā uz piemērojamiem procesuālajiem noteikumiem, tostarp tiem, kas attiecas uz iepriekšēju apcietinājumu, nodarījuma kvalifikāciju, soda veidu un līmeni, kā arī noteikumiem, kas reglamentē nolēmuma izpildi.
3. Tam, ka ņem vērā citās dalībvalstīs iepriekš pieņemtus spriedumus, kā noteikts 1. punktā, nav tādas sekas, ka jaunā procesa dalībvalsts iejaucas iepriekš pieņemtos spriedumos vai jebkādos lēmumos saistībā ar to izpildi, vai arī atceļ vai pārskata tos.
- [..]”

Polijas tiesības

- 15 1997. gada 6. jūnija *kodeks karny* (Kriminālkodekss) (*Dz. U.* Nr. 88, 553. pozīcija), redakcijā, kas piemērojama pamatlīetai, 85. panta 4. punkts ir formulēts šādi:
- “Spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, neaptver sodus, kuri piespriesti ar Kriminālkodeksa 114.a pantā norādītajiem spriedumiem.”
- 16 Kriminālkodeksa 114.a panta 1. punktā ir noteikts:
- “Notiesājošs spriedums ir arī galīgs tiesas spriedums, ar ko persona tiek notiesāta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un ko pasludina krimināllietās kompetenta tiesa Eiropas Savienības dalībvalstī, ja vien saskaņā ar Polijas krimināltiesībām šī darbība nav noziedzīgs nodarījums, ja izdarītājs nav saucams pie atbildības vai ja ir piespriests tāds sods, kas nav noteikts likumā.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 17 2018. gada 31. jūlijā AV, Polijas valstspiederīgais, vērsās iesniedzējtiesā *Sąd Okręgowy w Gdańsku* (Gdaņskas apgabaltiesa, Polija) ar lūgumu pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, aptverot divus AV piespriestus brīvības atņemšanas sodus, proti, pirmkārt, sodu, kurš piespriests ar *Landgericht Lüneburg* (Līneburgas apgabaltiesa, Vācija) 2017. gada 15. februāra spriedumu, kas ar 2018. gada 12. janvāra rīkojumu ir atzīts, lai to izpildītu Polijā, un šis sods AV ir jāizcieš laikā no 2016. gada 1. septembra līdz 2021. gada 29. novembrim, kā arī, otrkārt, sodu, kurš piespriests ar iesniedzējtiesas 2010. gada 24. februāra spriedumu un kurš AV būs jāizcieš laikā no 2021. gada 29. novembra līdz 2030. gada 30. martam.
- 18 Iesniedzējtiesa precizē, ka to darbību juridiskā kvalifikācija, par kurām ir pieņemts *Landgericht Lüneburg* (Līneburgas apgabaltiesa) spriedums, atbilst Polijas tiesībās veiktajai kvalifikācijai un ka brīvības atņemšanas soda, kas ir jāizpilda Polijā šī sprieduma atzišanas rezultātā, ilgums ir identisks Vācijas tiesas piespriestā soda ilgumam, proti, pieci gadi un trīs mēneši.
- 19 Prasībā pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, AV apgalvo – tā kā *Landgericht Lüneburg* (Līneburgas apgabaltiesa) spriedums ir atzīts, lai to izpildītu Polijā, ir ievēroti nosacījumi, lai pasludinātu spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, aptverot šo sodu.
- 20 Iesniedzējtiesa norāda, ka spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir robežās starp spriedumu pēc būtības un soda izpildi un ka tas aptver spriedumus, kuri ir kļuvuši galīgi, lai “labotu juridisko reakciju” uz izdarītajiem pārkāpumiem, par kuriem varētu tikt veikts vienots process, un tādējādi – lai “racionalizētu sodus”. Tā uzsver, ka spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, nav iejaukšanās attiecīgajos individuālajos spriedumos, jo ar to netiek skarti to būtiskie elementi, it īpaši konkrētā pārkāpuma izdarītāja vainas noteikšana, bet tas ļauj novērtēt visas tās noziedzīgās darbības, ko izdarījusi persona, kurai ir piespriesti vairāki sodi, un var tikt labots tikai to ilgums. Šī tiesa arī norāda – ja nosacījumi ir izpildīti, ir obligāti jāpasludina spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu.
- 21 Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka Kriminālkodeksa, redakcijā, kas piemērojama pamatlietai, 85. panta 4. punktā, lasot to kopsakarā ar šī paša kodeksa 114.a pantu, ir aizliegts pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, kurš aptvertu Polijā pasludinātos notiesājošos spriedumus un citās dalībvalstīs pasludinātos notiesājošos spriedumus, kuri atzīti, lai tos izpildītu Polijā.
- 22 Tā uzskata, ka šāds aizliegums nozīmē, ka persona, kas vairākkārt ir notiesāta vienā dalībvalstī, atrastos labvēlīgākā situācijā nekā persona, kas būtu notiesāta dažādās dalībvalstīs. Savukārt citā dalībvalstī pieņemtu un saskaņā ar Pamatlēmumu 2008/909 atzītu sodu ņemšana vērā spriedumā, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, lai minētos sodus izpildītu dalībvalstī, kurā pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, Savienības līmenī nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret personām līdzīgā situācijā un pastiprinātu savstarpējo uzticēšanos starp dalībvalstīm.
- 23 Šajos apstākļos *Sąd Okręgowy w Gdańsku* (Gdaņskas apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai [Pamatlēmuma 2008/675] 3. panta 3. punkts [..] ir jāinterpretē tādējādi, ka ar iejaukšanos šīs tiesību normas izpratnē ir jāsaprot ne tikvien ar citā [..] dalībvalstī pasludinātu spriedumu piespriesta soda ietveršana spriedumā, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, bet arī tāda soda aptveršana minētajā spriedumā, kurš tika pieņemts izpildei citā [..] dalībvalstī ar šajā valstī pasludinātu spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu?

- 2) Vai, ņemot vērā [Pamatlēmuma 2008/909] tiesību normas [..] [tā] 8. panta 2.–4. punktā, kā arī 19. panta 1. un 2. punktā un 17. panta 1. punkta [pirmajā] teikumā, ir iespējams pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, kurš aptvertu tādus sodus, kas piespriesti ar [dalībvalstī] pasludinātu spriedumu, kurš tika pieņemts izpildei citā [dalībvalstī] ar tādu tajā pieņemtu spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

- 24 Vispirms jānorāda, ka, lai gan principā valsts krimināltiesību akti un kriminālprocesa noteikumi, kas reglamentē spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ietilpst dalībvalstu kompetencē, tām šī kompetence ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 26. februāris, Rimšēvičs un ECB/Latvija, C-202/18 un C-238/18, EU:C:2019:139, 57. punkts).
- 25 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Polijas tiesībās ir jāpieņem spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ja ir izpildīti nosacījumi, lai noteiktu kumulatīvu sodu attiecībā uz vairākiem spriedumiem, kas ir kļuvuši galīgi. Tāpat ir jākonstatē, ka spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, neietekmē šajos spriedumos pasludināto vainas atzīšanu, kas ir kļuvusi galīga, bet labo piespriedā soda vai sodu apmēru.
- 26 Turklāt no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, tāds kā pamatlēmuma aplūkotois, kurš it īpaši ietver attiecīgajai personai iepriekš piespriedā viena vai vairāku sodu apvienošanu vienā jaunā sodā, obligāti rada attiecīgajai personai labvēlīgāku rezultātu. Pēc vairākiem notiesājošiem spriedumiem attiecīgajai personai var piespriedā kumulatīvu sodu, kura apmērs ir mazāks nekā tas, kas izriet no dažādo sodu, kuru pamatā ir agrāki atsevišķi spriedumi, summēšanas. Šādā gadījumā tiesai ir rīcības brīvība, lai noteiktu soda līmeni, ņemot vērā attiecīgās personas situāciju vai personību, vai arī atbildību mikstinošus vai pastiprinošus apstākļus.
- 27 Šādos apstākļos šāds spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir jānošķir no brīvības atņemšanas soda izpildes pasākumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 10. augusts, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 85. punkts).
- 28 Šajā lietā AV iesniegtais pieteikums par sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, pasludināšanu tostarp attiecas uz piecu gadu un trīs mēnešu brīvības atņemšanas sodu, kas viņam piespriests ar *Landgericht Lüneburg* (Līneburgas apgabaltiesa) 2017. gada 15. februāra spriedumu, kurš ar iesniedzējtiesas rīkojumu tika atzīts tā izpildei Polijā.
- 29 Tā kā minētā sprieduma atzīšana, ko veic iesniedzējtiesa, un AV piespriedā soda izpilde Polijā ir reglamentētas Pamatlēmumā 2008/909, saskaņā ar tā 1. pantu, lasot to kopsakarā ar 3. panta 3. punktu, vispirms ir jāizskata otrais jautājums, kurš attiecas uz šī pamatlēmuma interpretāciju.

Par otro jautājumu

- 30 Iesniedzējtiesas otrais jautājums būtībā ir par to, vai Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punkts, 17. panta 1. un 2. punkts un 19. pants, skatīti kopsakarā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, kurš aptver ne tikai vienu vai vairākus sodus, kas iepriekš piespriesti ieinteresētajai personai dalībvalstī, kurā šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir pasludināts, bet arī vienu vai vairākus sodus, kas tai ir piespriesti citā dalībvalstī un kas atbilstoši šim pamatlēmumam ir izpildīti pirmajā dalībvalstī.

- 31 Šajā ziņā, runājot, pirmkārt, par šī pamatlēmuma 8. panta 2. punkta noteikumiem, no tiem izriet, ka izpildes valsts kompetentā iestāde tā 1. panta d) punkta izpratnē var pielāgot sprieduma valstī pasludināto sodu šī paša panta c) punkta izpratnē tikai tad, ja tā ilgums nav saderīgs ar izpildes valsts tiesībām un ja tas pārsniedz šīs valsts tiesībās paredzēto maksimālo sodu par līdzīgiem nodarījumiem. Šādi pielāgots soda ilgums nevar būt mazāks par izpildes valsts tiesībās paredzēto maksimālo sodu par līdzīgiem nodarījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 11. marts, SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Atpakaļnogādes garantija uz izpildes dalībvalsti), C-314/18, EU:C:2020:191, 64. punkts).
- 32 Gadījumā, ja sprieduma valstī piespriestā soda veids nav atbilstošs izpildes valsts tiesībām, Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 3. punktā ir arī atļauts šīs pēdējās minētās valsts kompetentajai iestādei to pielāgot sodam vai pasākumam, kas paredzēts šīs valsts tiesību aktos par līdzīgiem nodarījumiem, ar nosacījumu, ka pielāgotais sods pēc iespējas atbilst sprieduma valstī piespriestajam sodam. Katrā ziņā sprieduma valsts šo sankciju nevar pārvērst par naudassodu.
- 33 Tāpat saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 4. punktu pielāgotais sods nevar būt bargāks par sprieduma valstī piespriesto tā veida vai ilguma ziņā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 11. marts, SF (Eiropas apcietināšanas orderis – Atpakaļnogādes garantija uz izpildes dalībvalsti), C-314/18, EU:C:2020:191, 64. punkts).
- 34 Turklāt jebkurš lēmums par soda pielāgošanu, kas pieņemts saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2. un 3. punktu, saskaņā ar tā 21. panta e) punktu ir rakstveidā jāpaziņo sprieduma valsts kompetentajai iestādei, norādot šā lēmuma iemeslus.
- 35 Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punktā tādat izpildes valsts kompetentajai iestādei ir paredzēti stingri nosacījumi sprieduma valstī piespriestā soda pielāgošanai, kas tādējādi ir vienīgie izņēmumi no principiālā pienākuma, kas ir minētajai iestādei, atbilstoši šī pamatlēmuma 8. panta 1. punktam – atzīt tai nosūtīto spriedumu un nekavējoties veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu sodu, kura ilgums un veids atbilst šīs sprieduma valstī pasludinātā spriedumā paredzētajam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 36. punkts, un 2017. gada 11. janvāris, *Grundza*, C-289/15, EU:C:2017:4, 42. punkts).
- 36 No iepriekš minētā izriet, ka Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir atļauts spriedumā, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, aptvert vienu vai vairākus citās dalībvalstīs piespriestus sodus, kuri saskaņā ar šo pamatlēmumu ir izpildīti dalībvalstī, kurā šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir pasludināts, ja vien ar to netiek pielāgots minēto sodu ilgums vai veids, kas pārsniedz šajās tiesību normās paredzētās stingrās robežas.
- 37 Pretējs risinājums, kā secinājumu 115. punktā to pamatoti norādījis ģenerālvokāts, radītu neattaisnotu atšķirīgu attieksmi pret personām, kurām vienā dalībvalstī ir piespriesti vairāki sodi, un personām, kuras ir notiesātas vairākās dalībvalstīs, ja abos gadījumos sodi tiek izpildīti vienā un tajā pašā dalībvalstī. Kā noteikts Pamatlēmuma 2008/909 6. apsvērumā, šis pamatlēmums ir jāīsteno un jāpiemēro, ievērojot vienlīdzības, godīguma un saprātīguma pamatprincipus.
- 38 Turklāt šāda atšķirīga attieksme šajā gadījumā skarot Savienības pilsoni, kurš ir izmantojis LESD 21. pantā piešķirtās tiesības pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā. Kā ir norādīts šā pamatlēmuma 15. apsvērumā, tas ir jāpiemēro saskaņā ar šīm tiesībām.
- 39 Otrkārt, runājot par Pamatlēmuma 2008/909 17. pantu, pirmām kārtām, no šī panta 1. punkta izriet, ka soda izpildi saskaņā ar šo pamatlēmumu reglamentē izpildes valsts tiesības, tiklīdz notiesātā persona ir nodota šīs valsts kompetentajām iestādēm, un ka tikai šo iestāžu kompetencē principā ir lemt par izpildes procedūrām un noteikt visus pasākumus, kas uz tām attiecas, tostarp pirmstermiņa vai nosacītas atbrīvošanas pamatus. Kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 111. punktā, šī tiesību norma attiecas uz pasākumiem, kuru mērķis ir garantēt brīvības atņemšanas soda materiālo izpildi un nodrošināt notiesātās personas sociālo reintegrāciju. Tomēr nevar uzskatīt, ka spriedums, ar ko nosaka

kumulatīvo sodu – tāds kā pamatlietā aplūkotais –, kurš, kā izriet no šī sprieduma 27. punkta, ir jānošķir no brīvības atņemšanas soda izpildes pasākumiem, būtu tāds, uz ko attiecas Pamatlēmuma 2008/909 17. panta 1. punkts.

- 40 Otrām kārtām, šī paša panta 2. punktā ir noteikts, ka izpildes valsts kompetentajām iestādēm ir pilnībā jāatskaita brīvības atņemšanas laikposms, ko notiesātā persona jau ir izcietusi sprieduma valstī pirms tās nodošanas, no kopējā brīvības atņemšanas laika, kas ir jāizcieš izpildes valstī.
- 41 No tā izriet, ka Pamatlēmuma 2008/909 17. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek pieļauts, ka spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, aptver vienu vai vairākus citās dalībvalstīs piespriestus sodus, kuri saskaņā ar šo pamatlēmumu ir izpildīti dalībvalstī, kurā pasludināts šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, ja vien tajā ir ievērots minētajā 2. punktā paredzētais pienākums pilnībā atskaitīt brīvības atņemšanas laikposmu, ko attiecīgajā gadījumā notiesātā persona jau ir izcietusi sprieduma valstī, no kopējā brīvības atņemšanas laika, kas ir jāizcieš izpildes valstī.
- 42 Treškārt, runājot par Pamatlēmuma 2008/909 19. pantu, pirmām kārtām, šī panta 1. punktā ir paredzēts, ka amnestēt un apžēlot var gan sprieduma valsts, gan izpildes valsts. Kā izriet no šī pamatlēmuma 21. panta f) punkta, ar amnestiju un apžēlošanu tiek izbeigta soda izpilde. Taču ar spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvo sodu – tādu kā šī sprieduma 25. un 26. punktā aprakstītais –, netiek izbeigta šāda izpilde.
- 43 Otrām kārtām, saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 19. panta 2. punktu tikai sprieduma valsts kompetencē ir lemt par lūgumu pārskatīt spriedumu, ar kuru piespriests brīvības atņemšanas sods vai ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums, kas saskaņā ar šo pamatlēmumu ir jāizpilda citā dalībvalstī. Taču tādām spriedumam, ar ko nosaka kumulatīvo sodu – kā šī sprieduma 25. un 26. punktā aprakstītais –, ne mērķis, ne sekas nevar būt tādu citās dalībvalstīs pasludināto notiesājošo spriedumu pārskatīšana, kas saskaņā ar minēto pamatlēmumu ir izpildīti dalībvalstī, kurā pasludināts šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu.
- 44 No tā izriet, ka Pamatlēmuma 2008/909 19. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to tiek pieļauts, ka spriedums, ar kuru nosaka kumulatīvo sodu, aptver vienu vai vairākus citās dalībvalstīs piespriestus sodus, kas saskaņā ar šo pamatlēmumu ir izpildīti dalībvalstī, kurā ir pasludināts šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, ja vien tā rezultātā šie sodi netiek pārskatīti.
- 45 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punkts, 17. panta 1. un 2. punkts un 19. pants, skatīti kopsakarā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, kurš aptver ne tikai vienu vai vairākus sodus, kas iepriekš piespriesti attiecīgajai personai dalībvalstī, kurā pasludināts šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, bet arī vienu vai vairākus sodus, kas tai ir piespriesti citā dalībvalstī un kas atbilstoši šim pamatlēmumam tiek izpildīti pirmajā minētajā dalībvalstī. Tomēr šāds spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, nevar izraisīt šo pēdējo minēto sodu ilguma vai veida pielāgošanu, pārsniedzot Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punktā paredzētos stingros ierobežojumus, tā 17. panta 2. punktā noteiktā pienākuma – pilnībā atskaitīt brīvības atņemšanas laikposmu, ko attiecīgajā gadījumā sprieduma valstī ir izcietusi notiesātā persona, no tāda brīvības atņemšanas soda kopējā laika, kas tai jāizcieš izpildes valstī, – neizpildi vai citas dalībvalsts tai piespriesto sodu pārskatīšanu, pārkāpjot minētā pamatlēmuma 19. panta 2. punktu.

Par pirmo jautājumu

- 46 Iesniedzējtiesas pirmais jautājums būtībā ir par to, vai Pamatlēmuma 2008/675 3. panta 3. punkts, to lasot šī pamatlēmuma 14. apsvēruma gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, kurš aptver ne tikai vienu vai vairākus sodus, kas iepriekš piespriesti attiecīgajai personai dalībvalstī, kurā pasludināts šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, bet arī

vienu vai vairākus sodus, kas tai piespriesti citā dalībvalstī un kas atbilstoši Pamatlēmumam 2008/909 ir jāizcieš pirmajā minētajā dalībvalstī, ciktāl minētā sprieduma dēļ, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, netiek ietekmēts šajā otrajā dalībvalstī piespriestais sods vai jebkurš lēmums par tā izpildi un šis sods netiek atcelts vai pārskatīts šīs Pamatlēmuma 2008/675 tiesību normas izpratnē.

- 47 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Pamatlēmuma 2008/675 mērķis saskaņā ar tā 1. panta 1. punktu ir paredzēt nosacījumus, ar kādiem spriedumi šī pamatlēmuma 2. panta izpratnē, kas kādā dalībvalstī iepriekš ir pasludināti attiecībā uz kādu personu, ir jāņem vērā jaunā kriminālprocesā, kurš citā dalībvalstī ir uzsākts pret šo pašu personu par citiem nodarījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 21. septembris, *Beshkov*, C-171/16, EU:C:2017:710, 25. punkts, un 2018. gada 5. jūlijs, *Lada*, C-390/16, EU:C:2018:532, 27. punkts). Kā izriet no šī pamatlēmuma 2. apsvēruma, tā mērķis ir ļaut izvērtēt attiecīgās personas iepriekšējo sodāmību.
- 48 Tātad Pamatlēmuma 2008/675 mērķis nav kādas dalībvalsts tiesu nolēmumu izpilde citās dalībvalstīs, kā ir norādīts tā 6. apsvērumā (spriedums, 2017. gada 21. septembris, *Beshkov*, C-171/16, EU:C:2017:710, 45. punkts).
- 49 Kā izriet no šī pamatlēmuma 5.–8. apsvēruma, tas ir vērst uz to, lai katra dalībvalsts citā dalībvalstī iepriekš pasludinātam spriedumam paredzētu tiesiskas sekas, kas ir līdzvērtīgas saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem šīs valsts tiesu iepriekš pieņemtu spriedumu sekām.
- 50 Atbilstoši šim mērķim šā pamatlēmuma 3. panta 1. punktā, to aplūkojot tā 5. apsvēruma gaismā, dalībvalstīm ir noteikts pienākums jauna kriminālprocesa gadījumā, kas uzsākts pret kādu personu, nodrošināt, lai iepriekšēji notiesājoši spriedumi, kuri pasludināti citā dalībvalstī attiecībā uz šo personu par citiem nodarījumiem un par kuriem informācija ir saņemta saskaņā ar piemērojamiem instrumentiem par savstarpēju tiesisko palīdzību vai informācijas apmaiņu no sodāmības reģistra, pirmkārt, tiktu ņemti vērā, ciktāl ņem vērā iepriekšējus pašu valstī pieņemtus spriedumus, un, otrkārt, tiem paredzētu tiesiskās sekas, kas ir līdzvērtīgas iepriekšējo šīs valsts spriedumu sekām valsts tiesībās, neatkarīgi no tā, vai runa ir par faktiskām sekām vai procesuālo vai materiālo tiesību sekām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 21. septembris, *Beshkov*, C-171/16, EU:C:2017:710, 26. punkts, un 2018. gada 5. jūlijs, *Lada*, C-390/16, EU:C:2018:532, 28. punkts).
- 51 Pamatlēmuma 2008/675 3. panta 2. punktā ir precizēts, ka šāds pienākums ir piemērojams pirmstiesas izmeklēšanas posmā, pašā krimināllietas izskatīšanas posmā un sprieduma izpildes laikā, īpaši attiecībā uz piemērojamiem procesuālajiem noteikumiem, tostarp tiem, kas attiecas uz nodarījuma kvalifikāciju, soda veidu un līmeni, kā arī noteikumiem, kas reglamentē nolēmuma izpildi (spriedumi, 2017. gada 21. septembris, *Beshkov*, C-171/16, EU:C:2017:710, 27. punkts, un 2018. gada 5. jūlijs, *Lada*, C-390/16, EU:C:2018:532, 29. punkts).
- 52 Tiesa jau ir nospriedusi, ka Pamatlēmums 2008/675 ir piemērojams valsts procedūrai, kuras mērķis ir izpildes nolūkā noteikt kopējo brīvības atņemšanas sodu, ņemot vērā valsts tiesas noteikto sodu personai, kā arī sodu, kas noteikts ar citas dalībvalsts tiesas iepriekš pasludinātu notiesājošu spriedumu pret to pašu personu par citiem faktiem (spriedums, 2017. gada 21. septembris, *Beshkov*, C-171/16, EU:C:2017:710, 29. punkts).
- 53 Šajā kontekstā saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/675 3. panta 3. punktu fakts, ka jaunā kriminālprocesā tiek ņemti vērā citā dalībvalstī agrāk pasludināti spriedumi, nevar nedz ietekmēt šos iepriekšējos spriedumus vai jebkuru citu nolēmumu, kas saistīts ar to izpildi dalībvalstī, kurā notiek jaunais kriminālprocess, nedz arī atcelt vai pārskatīt minētos spriedumus, kas ir jāņem vērā tādi, kā tie ir pasludināti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 21. septembris, *Beshkov*, C-171/16, EU:C:2017:710, 44. punkts, un 2018. gada 5. jūlijs, *Lada*, C-390/16, EU:C:2018:532, 39. punkts).

- 54 Šajā ziņā Pamatlēmuma 2008/675 14. apsvērumā ir precizēts, ka “iejaukšanās” spriedumā vai tā izpildē *inter alia* ir “situācijas, kad saskaņā ar otrās dalībvalsts tiesību aktiem iepriekšējā spriedumā noteikto sodu ieskaita vai ietver citā sodā, kurš pēc tam efektīvi ir jāizpilda tiktāl, ciktāl pirmais spriedums vēl nav izpildīts vai ciktāl tā izpilde nav nodota citai dalībvalstij”.
- 55 Tādējādi no Pamatlēmuma 2008/675 3. panta 3. punkta, to lasot šī pamatlēmuma 14. apsvēruma gaismā, izriet, ka, pirmkārt, situācijas, kurās ir noteikts kumulatīvs sods, pašas par sevi nav izslēgtas no šī pamatlēmuma piemērošanas jomas un, otrkārt, kumulatīva soda piespriešana var būt iejaukšanās iepriekšējos notiesājošos spriedumos vai to izpildē, ja pirmais spriedums vēl nav izpildīts vai nav nodots otrajai dalībvalstij tā izpildei.
- 56 Līdz ar to, kā ģenerālvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 83. un 84. punktā, tā kā iepriekšējs notiesājošs spriedums, tāds kā pamatlietā aplūkotais, kurš ir pasludināts pirmajā dalībvalstī, saskaņā ar Pamatlēmumu 2008/909 ir nosūtīts un atzīts, lai to izpildītu otrā dalībvalstī, apstākļi, ka šis sods tajā tiek ņemts vērā, lai pasludinātu spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, nevar būt “iejaukšanās” šajā spriedumā vai tā izpildē, nedz arī šo spriedumu var “atcelt” vai “pārskatīt” Pamatlēmuma 2008/675 3. panta 3. punkta izpratnē, ja vien ar šo spriedumu, ar kuru nosaka kumulatīvu sodu, attiecībā uz minēto sodu tiek ievēroti nosacījumi un ierobežojumi, kas izriet no Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punkta, 17. panta 2. punkta un 19. panta 2. punkta un kas ir atgādināti šā sprieduma 36., 41. un 44. punktā.
- 57 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, lai pārliecinātos, ka citā dalībvalstī pasludinātiem agrākiem notiesājošiem spriedumiem ir agrākiem valsts spriedumiem līdzvērtīgas sekas, tiesai, kas izskata lietu jaunā kriminālprocesā, tādā kā pamatlietā aplūkotā procedūra par sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, pasludināšanu, principā ir jāņem vērā citas dalībvalsts tiesas agrāk pasludinātais notiesājošais spriedums – tādā pašā veidā, kā tā ņemtu vērā savas dalībvalsts tiesas iepriekš pasludinātu spriedumu, ievērojot nosacījumus un ierobežojumus, kas norādīti šā sprieduma iepriekšējā punktā.
- 58 Šādu interpretāciju apstiprina Pamatlēmuma 2008/675 mērķis, kas atgādināts šī sprieduma 49. punktā un kas ir vērsts uz to, lai, cik vien iespējams, nepieļautu, ka pret attiecīgo personu izturas sliktāk nekā tad, ja attiecīgais iepriekšējais notiesājošais spriedums būtu bijis valstī pasludināts notiesājošs spriedums.
- 59 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2008/675 3. panta 3. punkts, to lasot šī pamatlēmuma 14. apsvēruma gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir atļauts pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, kurš aptver ne tikai vienu vai vairākus sodus, kas iepriekš piespriesti attiecīgajai personai dalībvalstī, kurā šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, ir pasludināts, bet arī vienu vai vairākus sodus, kas tai piespriesti citā dalībvalstī un kas atbilstoši Pamatlēmumam 2008/909 ir jāizcieš pirmajā minētajā dalībvalstī, ar nosacījumu, ka ar minēto spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, attiecībā uz pēdējiem minētajiem notiesājošiem spriedumiem tiek ievēroti nosacījumi un ierobežojumi, kuri izriet no šī pamatlēmuma 8. panta 2.–4. punkta, 17. panta 2. punkta un 19. panta 2. punkta.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 60 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtnā palāta) nospriež:

- 1) Pamatlēmuma 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā, kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 8. panta 2.–4. punkts, 17. panta 1. un 2. punkts un 19. pants, skatīti kopsakarā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ļauj pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, kurš aptver ne tikai vienu vai vairākus sodus, kas iepriekš piespriesti attiecīgajai personai dalībvalstī, kurā pasludināts šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, bet arī vienu vai vairākus sodus, kas tai ir piespriesti citā dalībvalstī un kas atbilstoši šim pamatlēmumam tiek izpildīti pirmajā minētajā dalībvalstī. Tomēr šāds spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, nevar izraisīt šo pēdējo minēto sodu ilguma vai veida pielāgošanu, pārsniedzot Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punktā paredzētos stingros ierobežojumus, tā 17. panta 2. punktā noteiktā pienākuma – pilnībā atskaitīt brīvības atņemšanas laiku, ko attiecīgajā gadījumā sprieduma valstī ir izcietusi notiesātā persona, no tāda brīvības atņemšanas soda kopējā laika, kas jāizcieš izpildes valstī, neizpildi – vai citas dalībvalsts tai piespriesto sodu pārskatīšanu, pārkāpjot minētā pamatlēmuma 19. panta 2. punktu.
- 2) Padomes Pamatlēmuma 2008/675/TI (2008. gada 24. jūlijs) par Eiropas Savienības dalībvalstīs pieņemtu spriedumu ņemšanu vērā jaunā kriminālprocesā 3. panta 3. punkts, to lasot šī pamatlēmuma 14. apsvēruma gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir atļauts pasludināt spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, kurš aptver ne tikai vienu vai vairākus sodus, kas iepriekš piespriesti attiecīgajai personai dalībvalstī, kurā šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvo sodu, ir pasludināts, bet arī vienu vai vairākus sodus, kas tai piespriesti citā dalībvalstī un kas atbilstoši Pamatlēmumam 2008/909, kurš grozīts ar Padomes Pamatlēmumu 2009/299, ir jāizcieš pirmajā minētajā dalībvalstī, ar nosacījumu, ka ar minēto spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, attiecībā uz pēdējiem minētajiem notiesājošiem spriedumiem tiek ievēroti nosacījumi un ierobežojumi, kuri izriet no grozītā Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 2.–4. punkta, 17. panta 2. punkta un 19. panta 2. punkta.

[Paraksti]